

CAZUL ROBERT ROSU. LUMEA LUI BEBE – Avocatul Florentin Tuca revine cu noi dezvaluiri despre ziua perchezitiei DNA si retinerea lui Robert Rosu: “Don' avocat, io v-am prevenit sa nu va jucati cu noi, veniti imediat la birou! M-am conformat cu convingerea ca ma asteapta cu catusesele. In fapt, catusesele erau pregatite doar pentru Robert... Pe scaunul meu trona acel Bebe care ma persifla si-mi zicea ca - indiferent ce zice la lege - procurorul va veni doar atuncea cand or sa ma salte pe mine”

Avocatul Florentin Tuca (foto), managing partner al casei de avocatura Tuca Zbarcea & Asociatii, revine cu noi dezvaluiri despre cazul "Ferma Baneasa". Dupa ce in primul episod a relatat momentul in care a fost instiintat despre perchezitia DNA ([click aici pentru a citi](#)), luni, 18 ianuarie 2021, Florentin Tuca ofera noi detalii despre descinderea DNA, despre aroganta ofiterului DNA "Bebe" si despre retinerea avocatului Robert Rosu.

De asemenea, Florentin Tuca le raspunde celor care s-au intrebat de ce a tacut pana acum si de ce nu a protestat in momentul comiterii abuzurilor. *"Raspuns simplu si onest: Din temerea ca un eventual protest atunci i-ar fi facut si mai grea viata lui Robert. Si din respect pentru sfaturile avocatilor penalisti care ne indemnau sa nu tulburam apele unei anchete in curs si care ne transmiteau speranta ca, intr-un final, justitia va triumfa"*, precizeaza Florentin Tuca, in postarea sa de pe Facebook.

Prezentam noile dezvaluiri ale avocatului Florentin Tuca:

*"Revin, conform promisiunii, cu partea a doua a primului episod despre ziua perchezitiei. **Inainte de rememorarea dupa-amiezii de 9 decembrie 2015, ma simt dator cu un raspuns la intrebarea 'De ce n-ati protestat atunci, de ce abia acum?'***

Raspuns simplu si onest: Din temerea ca un eventual protest atunci i-ar fi facut si mai grea viata lui Robert. Si din respect pentru sfaturile avocatilor penalisti care ne indemnau sa nu tulburam apele unei anchete in curs si care ne transmiteau speranta ca, intr-un final, justitia va triumfa.

Si o precizare suplimentara: prezenta rememorare nu este si nu se vrea un exercitiu 'de comunicare' ori de 'PR', subordonat nevoii de conservare sau promovare a etichetei in expresii mestesugite, pompoase si sablonarde. Ea este ceea ce am zis de la inceput: o simpla confesiune.

Conferinta despre drept si drepturi, ce trista ironie

Initial, dat fiind balamucul perchezitiei, am vrut sa anulez prelegerea de la Drept. Am si sunat-o pe Daria, reprezentanta asociatiei studentesti care ma invitase sa fiu lector de-o ora dar, in timpul discutiei telefonice, m-am razgandit brusc. Si asta nu doar din cauza regretului simtit in vocea organizatoarei, ci si dintr-o forma de protest interior si de obstinata nevoie de aderenta la normalitate. tineam sa ma mint ca, in ciuda invaziei cu noaptea-n cap, nu s-a intamplat si nu se va intampla nimic rau, ca toate-s la locul lor si acolo vor ramane, ca trebuie sa ne vedem de treaba si ca, nu-i asa?, nu mor caii cand vor cainii. Eram cumva manat de sentimentul ca daca ma indepartez de perchezitie, si perchezitia se va indeparta de mine. Capu-n nisip, la fuite en avant...

Asa ca m-am dus...Pe drum, m-am intersectat cu Gabi, care se pregatea sa mearga la inmormantarea unui unchi, cred, iar privirea lui imi transmitea ca ne amagim, ca ceva rau sta sa se intample, ca si conferinta si inmormantarea sunt niste ancore cu lanturi rupte. Precum timpul fracturat in doua, intre inainte si dupa.

*Nu-mi mai amintesc cat de calm ori de agitat eram in drumul spre facultate. Cred ca am ajuns acolo cu putin inainte de ora fixata, inca stapan pe mine si pe tema de livrat. M-am instalat la pupitru si tin minte ca, marcat de tulburarile din prima parte a zilei, mi-am zis ca introducerea cea mai potrivita ar fi despre drept si definitia statului de (ne)drept. Din nefericire pentru mine, debutul discursului meu a coincis cu frenetica vibratie a telefonului din buzunarul sacoului. **Silentios, dar obsedant si opresiv, telefonul care vibra incontinuu a fost acela care mi-a pus capat abordarii relativ curajoase din cursul diminetii.** Treptat-treptat, mintea mea se deconecta de la firul logic al expunerii pe care n-o mai sustinea decat vocea. O voce care era a unui alter-ego, lector ce se incapatana sa traiasca in propria-i lume.*

*Cat despre lumea mea, simteam cum se clatina incet-incet sub radiatiile acelei isterice vibratii. Continuitatea ei a avut pentru mine efectul loviturii in moalele capului si trezirii la realitate. Dar nu la realitatea traita in prima parte a zilei, aceea a sigurantei ca nu ti se poate intampla nimic ilegal ori ca abuzurile vor fi reparate (ca doar traiam intr-un stat de drept, nu-i asa?), ci la o realitate traductibila emotional prin nesiguranta, frica si panica. Odata cu trezirea asta am inceput sa transpir abundent, ca niciodata pana atunci in fata unei audiente. O vad si-acuma pe Daria venind inspre mine cu un pachet de servetele pe post de prosop izbavitor azvarlit in ring. Firesc ar fi fost sa-mi cer scuze si sa ma opresc, dar nu mai eram in stare de asemenea abordari rationale. Imi continuam prelegerea cu poticneli si incoerente si cu gandul la enervanta bazaiala a telefonului, prevestitoare de stiri care nu puteau fi decat urate. Mi-am scurtat expunerea, am acceptat doar doua intrebari din sala si am iesit. **Pe ecranul telefonului erau afisate cele o suta de mii de apeluri pierdute ale Alexandrei. Mi-a raspuns cu vocea strangulata de emotie si plans, mi-a transmis tremurand ca domnul ofiter vrea sa vorbeasca cu mine si mi l-a dat la telefon. Don' avocat, io v-am prevenit sa nu va jucati cu noi, veniti imediat la birou! M-am conformat cu convingerea ca ma asteapta cu catusele. in fapt, catusele erau pregatite doar pentru Robert; mie mi se dedicau doar amenintari.***

Pe care le-am primit sub forma aceleiasi invitatii insidioase de a nu ma juca chiar si atunci cand am deschis usa biroului. Moment in care mi-a disparut din porniri orice spirit ludico-juridic, iar primul gest pe care l-am facut a fost acela de a duce mana la buzunarul de la piept, de a scoate banii proprii si legal detinuti si de a-i pune pe masa. Fara comentarii despre frumusetea dreptului si sublimul statului de drept...

Posesia de buna-credinta, ca injuratura la adresa inchizitorilor

Cand am revenit in propriul birou eram destul de confuz...Nici nu remarcasem ca el, biroul, fusese deja transformat in comandament de stat major al invaziei. **Pe scaunul meu trona unul dintre ofiteri, acel Bebe care ma persifla in zori si-mi zicea ca - indiferent ce zice la lege- procurorul va veni doar atunci cand or sa ma salte pe mine. Pe masa, in locul computerului meu, sigilat intru verificari si violari, era un laptop de campanie, de inregistrat procesele-verbale ale expeditiilor victorioase. Pe scaunul din fata biroului, nefericitul proprietar al ceasurilor bune de confiscat, somat sa faca dovada ca el este detinatorul legitim. Omul incerca timid sa se explice, sa invoce marile principii de drept relevante si sa spuna ca, in sistemul juridic romanesc, legalitatea dobandirii este prezumata pana la proba contrara, ca buna-credinta se prezuma si ca, in materie de bunuri mobile, la possession de bonne fois vaut titre. (De fiecare data cand evoc principiul asta ma gandesc la minunatul profesor Birsan si la realitatea ca da, dansul, fara sa-mi fi dat seama la timp, mi-a insuflat dragostea pentru dreptul civil). Pledoaria omului meu - care ar prefera, cu discretie, sa ramana anonim- era intampinata de Bebe cu ridicari din spranceana si mustruluieli. Haideti, don' avocat, aveti, dom'ne acte 'pe' ceasurile astea sau nu? Nu aveti?... Asta e, se confisca. Si i le-au confiscat, pe baza de proces-verbal, cu numar si serie. Drept e ca, si ceasurile lui, si banii mei (inventariati, bancnota cu bancnota, numar si serie, cu mine de fata, pe scaunul inchizitorial din fata biroului meu), si colierul colegei ne-au fost restituite la ceva vreme de la perchezitie. Habar n-am ce i-a motivat, li s-o fi parut prea de tot, nu stiu. Cert e ca ne-au chemat telefonic, la DNA Brasov, sa ne restituie banii si bunurile care nu aratau, pare-se, nici a heroina, nici a pumnal insangerat, nici a explozibil. La fel de adevarat este ca restituirea a fost conditionata de prezentarea unor documente: in cazul subsemnatului, o dovada de la barou care sa ateste ca venitul meu lunar era mai mare decat suma confiscata (!), iar in cazul colegilor, acte 'de provenienta' a respectivelor obiecte (ca si cum 'probele' astea ar fi avut vreo relevanta).**

Intamplator, colegii mei, prezumati hotomani de rea-credinta (ori, poate, talhari, mai stii?...) au gasit acasa, printre hartiile din sertare, niste certificate de garantie, cred. O buna ocazie pentru un sfat juridic: sa nu mai iesiti niciodata din casa fara ca in poseta sa aveti chitanta care atesta legalitatea detinerii pantofilor din picioare.

'Ridicarea' lui Robert Mihaita, corpul delict

Candva pe la trei dupa-amiaza, a sunat ceasul rau. Robert se indrepta spre toaleta cand s-a trezit flancat, chiar cand deschidea usa, de doi reprezentanti ai 'fortelor de ordine' insarcinati cu asigurarea 'legalitatii' perchezitiei. Dupa ce mi-ati intors biroul cu susu-n jos si-ati stat pe capul meu toata ziua, nici macar la baie nu ma lasati singur? Nu, don' avocat, ca avem mandat sa va ridicam.

N-am asistat la scena asta. O povestesc din povestirea lui Robert. **Ce-am vazut cu ochii mei este insa secventa cu camaradul meu asezat la o masa din sala Bucuresti, capul in palme si privirea nicaieri, uluit de ceea ce i se intampla, socat ca nu fusese niciodata chemat sa dea lamuriri despre caz intr-o discutie deschisa cu vreun anchetator, dar amenintat sa fie luat pe sus, revoltat de notificările care-i veneau pe telefon si-l anuntau deja despre sechestrarea conturilor bancare. Ce-am facut?, Flore, ce-am facut? era singura intrebare care-l chinuia tocmai prin lipsa raspunsului si absurdul kafkian al intregii situatii. Iminente 'ridicarii' lui cu duba pentru a da explicatii despre un dosar finalizat cu sapte-opt ani in urma ii paraliza si simtul dreptatii si pe acela al realitatii.**

Ca prin ceata, mai vad chipuri de colegi care intrau sa-l consoleze si sa-l asigure ca totu-i o eroare care va trece repede, ca un vis urat.

Ceata rememorarilor se risipește însă când o vad venind pe Ileana. Foarte frumoasă, extrem de elegantă, pași fermi, privire demnă. Nu țin minte să-l fi îmbrățișat, poate nu-mi amintesc eu, în fond, nici nu contează. Ceea ce în memoria mea afectivă rămâne de reamintat este emoția pe care am trăit-o văzând-o cum își trage un scaun în fața lui, îi pune o mână pe genunchi și-l privește. Iar dincolo de orice asigurări că fetele-s bine, mama și tata - la fel, viitorul - luminos, o scoatem la capăt, se va rezolva (asigurări pe care le adaug eu acum la montaj, nici nu-mi mai amintesc dacă erau în poza atunci, probabil că da), deci, dincolo de orice încurajări pe care o soție i le-ar transmite sotului în prag de arest, eu țin minte cu claritate doar acea privire. Iar ceea ce ochii luminoși și limpezi ai Ilenei lui transmiteau ochilor plâși ai lui Mihai al ei era nu doar imensă iubire, ci și imensă țară. Era nu doar imaginea unei iubiri puternice, ci a unei iubiri cu putere. Iubirea cu putere a Ilenei lui pentru Mihai al ei avea să mă impresioneze și în anii următori ai întregii istorii și sunt convins că Mihai al ei și Robert al nostru s-a întărit și se va întări, într-o eliberare, (și) din această dragoste tare și intensă.

Orele care au urmat au trecut în ritm de du-te-vino. Vanzoleala, oameni derutați, priviri întrebătoare, Bebe înscăunat managing partner, proces-verbal în facere, plimbare instapanită a jandarmilor pe coridoare, primele consolări și încurajări pentru Robert (nici prin cap să ne treacă gândul că peste cinci ani de chin și stres, ar urma să-i ducem consolarile și încurajările la vorbitor, separați de un zid de sticlă).

L-au 'ridicat' cu mascarii pe la opt seara, l-au urcat într-o dubă alături de alți viitori colegi de suferință, l-au încătușat, l-au plimbat ritualic prin fața camerelor TV ca să aiba și poporul repriza zilnică de circ, l-au trimis la interogatoriul nocturn și, pe la patru dimineața, l-au întemnițat alături de un violator și de un traficant de droguri.

N-am avut țaria să-l vad încătușat la televizor. Urma să-l vad în catusă, față în față, a doua zi. (Va urma)".

[* Cititi aici primul episod al dezvaluirilor facute de avocatul Florentin Tuca](#)